

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BIRDSALL, JEANNE

Familia Penderwick / Jeanne Birdsall; trad.: Oana Iulia Chisău
București: Editura RAO, 2012
ISBN 978-606-609-160-2

I. Chisău, Oana Iulia (trad.)

821.111(94)-31=135.1

Editura RAO
Grupul Editorial RAO
Str. Turda nr. 117-119, București, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

JEANNE BIRDSALL
The Penderwicks
© Jeanne Birdsall, 2005
Toate drepturile rezervate
Traducere publicată prin înțelegere cu
Random House Children's Books,
o divizie a Random House, Inc.

© Editura RAO, 2007
pentru versiunea în limba română

2012

ISBN 978-606-609-160-2

CUPRINS

CAPITOLUL 1 / <i>Un băiat la fereastră</i>	7
CAPITOLUL 2 / <i>Un tunel prin gardul viu</i>	21
CAPITOLUL 3 / <i>AMMSP-ul</i>	37
CAPITOLUL 4 / <i>Scuzele</i>	46
CAPITOLUL 5 / <i>Un nou erou</i>	60
CAPITOLUL 6 / <i>Iepuri și o scară înaltă</i>	76
CAPITOLUL 7 / <i>Podoabe împrumutate</i>	90
CAPITOLUL 8 / <i>Cina aniversară</i>	106
CAPITOLUL 9 / <i>Vesti şocante</i>	126
CAPITOLUL 10 / <i>O evadare îndrăzneață</i>	139
CAPITOLUL 11 / <i>O altă misiune de salvare</i>	161
CAPITOLUL 12 / <i>Sir Barnaby Patterne</i>	172
CAPITOLUL 13 / <i>Lecția de pian</i>	193
CAPITOLUL 14 / <i>O aventură la miezul nopții</i>	210
CAPITOLUL 15 / <i>Cartea sfâșiată</i>	223
CAPITOLUL 16 / <i>Fugarul</i>	241
CAPITOLUL 17 / <i>Penultima zi</i>	255
CAPITOLUL 18 / <i>Deocamdată La Revedere</i>	271

CAPITOLUL 1

Un băiat la fereastră

Mult timp după vara aceea, cele patru surori Penderwick încă mai vorbeau de Arundel. Jane spunea că soarta le-a îndreptat acolo. Alt cineva, probabil Skye, spunea că proprietarul cel lacom care le vânduse casa de vacanță de la Cape Cod fusese cauza.

Nu se știe cine avea dreptate. Casa de pe plajă pe care o închiriau de obicei fusese într-adevăr vândută în ultima clipă, iar familia Penderwick se văzu deodată fără planuri de vacanță. Domnul Penderwick sună în stânga și-n dreapta, dar Cape Cod era rezervat în totalitate, iar fizicele sale începură să se gândească tot mai serios că aveau să-și petreacă întreaga vacanță acasă în Cameron, statul Massachusetts. Nu se punea problema că nu își iubeau orășelul, dar ce fel de vară este aia fără o excursie într-un loc special? Apoi, din senin, domnul Penderwick auzi de la prietenul unui prieten de o căsuță în munții Berkshire. Avea o grămadă de

dormitoare și o cușcă pentru câine împrejmuită de un țarc mare – perfectă pentru simpaticul Dulău Penderwick, mare, negru și neîndemânic – plus că putea fi închiriată trei săptămâni în august. Domnul Penderwick o înhăță, fără să stea prea mult pe gânduri.

Nu știa ce se va întâmpla, spunea Batty. Rosalind zicea mereu ce păcat că mami nu a văzut niciodată Arundel – i-ar fi plăcut la nebunie grădinile. Iar Jane adăuga că în rai există grădini mult mai frumoase. Și mami nu va trebui niciodată să dea peste doamna Tifton în rai, adăugă Skye, ca să-și facă surorile să râdă. Și asta și făceau, iar conversația trecea la alte subiecte, până data următoare când cineva își amintea de Arundel.

Dar toate astea se vor întâmpla într-un viitor nu prea îndepărtat. La începutul poveștii noastre, Batty are doar patru ani, Rosalind are doisprezece, Skye – unsprezece și Jane – zece. Ele se află în mașină cu domnul Penderwick și cu Dulău. Familia e pe drum spre Arundel și, din păcate, s-au rătăcit.

– Este vina lui Batty, spuse Skye.

– Ba nu, zise Batty.

– Normal că este, spuse Skye. Nu ne-am fi rătăcit dacă Dulău nu ar fi mâncat harta, iar Dulău nu ar fi mâncat harta dacă tu nu ți-ai fi ascuns sendvișul în ea.

– Poate că soarta a vrut ca Dulău să mănânce harta. Poate că vom descoperi ceva minunat cât timp suntem rătăciți, spuse Jane.

– Vom descoperi că atunci când sunt pe bancheta din spate cu surorile mele mai mici pentru prea mult timp, voi înnebuni și le voi ucide, spuse Skye.

– Gata, gata, zise domnul Penderwick. Rosalind, ce zici de un joc?

– Hai să ne jucăm „Am fost la zoo și am văzut“, spuse Rosalind. Am fost la zoo și am văzut un arici. Jane?

– Am fost la zoo și am văzut un arici și un bivol, zise Jane.

Batty era între Jane și Skye, așa că veni rândul ei.

– Am fost la zoo și am văzut un arici, un bivol și un coala.

– Koala începe cu *k*, nu cu *c*, spuse Skye.

– Ba nu. Începe cu *c*, la fel ca la *câine*, spuse Batty.

– Skye, fă-ți rândul și gata, spuse Rosalind.

– Nu are nici un rost să ne jucăm dacă nu o facem cum trebuie.

Rosalind, care stătea în față cu domnul Penderwick, se întoarse și îi aruncă lui Skye privirea de soră mai mare. Rosalind știa că nu va avea prea mare efect. Până la urmă, Skye nu era decât cu un an mai mică decât ea. Dar ar fi putut să o facă să tacă suficient de mult, căt să poată să se concentreze pe problema drumului și a locului unde trebuiau să ajungă. Se rătăciseră destul de tare. Călătoria nu ar fi trebuit să dureze decât o oră și jumătate, dar erau deja pe drum de trei ore. Rosalind se uită la tatăl ei, care conducea. Ochelarii îi alunecau pe nas și fredona simfonia lui favorită de Beethoven,

cea despre primăvară. Rosalind știa că asta înseamnă că se gândeau la plante – era profesor de botanică – în loc să se gândească la drum.

– Tati, spuse ea. Ce îți mai amintești din hartă?

– Trebuia să trecem de un orașel numit Framley, apoi să luăm câteva curbe și să căutăm numărul 11, Stafford Street.

– Nu am văzut Framley acum ceva timp? Uite, spuse ea arătând pe fereastră, am mai trecut o dată pe lângă vacile alea.

– Ai ochi buni, Rosy, spuse el. Dar nu ne duceam în cealaltă direcție data trecută? Poate acum o să meargă.

– Nu, pentru că tot ce am văzut pe aici sunt doar pășuni pentru vaci, ai uitat?

– A, da.

Domnul Penderwick opri mașina, o întoarse și porni în direcția opusă.

– Trebuie să găsim pe cineva care să ne ajute, spuse Rosalind.

– Trebuie să găsim pe cineva cu un elicopter care să ne ia în zbor de aici, zise Skye. Și ține-ți aripile alea prostești pe lângă tine!

Vorbea cu Batty, care, ca de obicei, purta iubitele ei aripi de fluturaș cu portocaliu și negru.

– Nu sunt prostești, spuse Batty.

– Ham, spuse Dulău de la locul lui printre cutii și valize, din spatele mașinii.

El îi lua partea lui Batty în fiecare discuție.

– Pierduți și epuizați, curajoșii exploratori și animalul lor credincios se certau între ei. Doar Sabrina Starr își păstra calmul, spuse Jane.

Sabrina Starr era eroina cărților pe care le scria Jane. Sabrina salva chestii. În prima carte fusese un greiere. Apoi urmară *Sabrina Starr salvează un pui de vrabie*, *Sabrina Starr salvează o broască țestoasă* și, cea mai recentă, *Sabrina Starr salvează un popândău*. Rosalind știa că Jane se gândeau la ce ar trebui să salveze Sabrina mai departe. Skye sugerase un crocodil mâncător de oameni, care ar devora eroina și ar termina seria de romane, dar restul familiei protestă zgomotos. Le făcea placere să lectureze cărțile lui Jane.

Se auzi o bufnitură de pe locurile din spate. Rosalind își aruncă ochii într-acolo să se asigure că nu izbucnise vreun conflict, dar era doar Batty care se chinuia cu scaunul ei – încerca să se răsuicească pentru a se uita în spate la Dulău. Jane scrisă în caietul ei albastru favorit. Deci amândouă erau bine. Dar Skye își sugea obrajii, imitând un pește, ceea ce însemna că se plăcțise chiar și mai tare decât se temuse Rosalind. Cel mai bine era să găsească odată căsuța aia.

Chiar atunci Rosalind zări o camionetă oprită la marginea drumului.

– Tati, oprește! Poate găsim pe cineva să întrebăm încotro să mergem.

Domnul Penderwick opri și Rosalind ieși din mașină. Văzu acum că pe fiecare portieră a camionetei scria cu litere mari ROȘII. Lângă camionetă se afla o masă de lemn pe care stătea o grămadă înaltă de roșii dolofane, iar în spatele ei era un bătrân ce purta niște blugi vechi și un tricou verde inscripționat cu ROȘIILE LUI HARRY.

– Roșii? întrebă el.

– Întreabă dacă sunt roșii magice, auzi Rosalind. Cu coada ochiului, văzu cum Skye o trase pe Jane înapoi prin geamul mașinii.

– Surorile mele mai mici, îi spuse Jane bătrânlui parcă cerându-și scuze.

– Am avut și eu șase.

Rosalind încercă să-și imagineze șase surori mai mici, dar tot ce îi venea în minte era fiecare dintre surorile ei având câte o geamănă. Se cutremură și spuse:

– Roșiiile dumneavoastră arată delicios, dar de fapt avem nevoie de puțin ajutor cu o adresă. Căutăm Stafford Street, numărul 11.

– Arundel?

– Nu am auzit de nici un Arundel. Dar ar fi trebuit să închiriem o căsuță la adresa aceea.

– Arundel se numește, proprietatea doamnei Tifton. Frumoasă femeie! Dar și tare cu nasul pe sus!

– Oh, Doamne!

– Totul o să fie bine. Sunt și niște surprize drăguțe pe acolo. Totuși, o să trebuiască să o ții în frâu pe blonda de-acolo, spuse el, arătând cu capul înspre mașină, unde Skye și Jane se aplecaseră împreună peste geam, ascultând conversația.

În același timp, se puteau auzi protestele înnăbușite ale lui Batty, care era în curs de strivire.

– De ce eu? strigă Skye.

Bărbatul îi făcu lui Rosalind cu ochiul și adăugă:

– E talentul meu să identific neastămpărații. Eu însuși am fost unul. Acum, spune-i tatălui tău să meargă puțin pe drumul ăsta, să facă prima la stânga, apoi imediat la dreapta și să caute numărul 11.

– Mulțumesc, spuse Rosalind și se întoarse să plece.

– Stai un pic.

Bătrânlul îndesă o jumătate de duzină de roșii într-o pungă de hârtie și zise:

– Ia și astea.

– Oh, nu se poate, răspunse Rosalind.

– Ba normal că se poate. Spune-i tatălui tău că sunt un cadou de la Harry. Îi întinse punga și continuă: Încă un lucru, domnișoară. Va fi spre binele vostru dacă tu și surorile tale nu vă apropiați de grădinile doamnei Tifton. Este extrem de sensibilă în legătură cu grădinile acelea. Să mâncăți cu plăcere roșiiile!

Rosalind se urcă înapoi în mașină cu tot cu punga cu roșii.